

Director editorial: Răzvan BUCUROIU
Corectura: Corina UNGUREANU
Redactor: Pr. Nicolae Răzvan STAN
DTP & Coperta: Arhid. Alin V. GOGA

Lucrare îngrijită de Sora Mihaela Stan

*Editura adresează mulțumiri deosebite
Părintelui Sever Negrescu pentru disponibilitatea și
contribuția sa la realizarea prezentei ediții,
prin furnizarea materialului manuscris.*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Un chip al blândeții - Părintele Visarion de la
Clocociov - București: Lumea credinței, 2026
ISBN 978-630-6562-41-1

2
929

© Toate drepturile sunt rezervate
Editurii Lumea Credinței.

Reproducerea, copierea, preluarea oricărui material
fără acordul scris al autorilor sunt interzise și supuse
Legii pentru drepturile de autor și drepturi conexe.

Un chip al blândeții
**PĂRINTELE
VISARION**
DE LA CLOCOCIOV

EDIȚIA A III-A

Lucrare îngrijită de
Sora Mihaela Stan

LUMEA CREDINȚEI
BUCUREȘTI, 2026

CUPRINS

Prolog	7
Copilăria, adolescența și primii ani ai tinereții	13
Chemarea monahală și primii ani de mănăstire	17
La Schitul „Înălțarea Domnului” și în pribegie ...	20
Din nou în mănăstire... la Sucevița și Clocociov ...	23
Amurgul... ..	29
Cuvânt la parastasul de 40 de zile	34
Chip al blândeții... ..	39
Sfaturi și răspunsuri	61
Cerurile spun slava lui Dumnezeu... ..	62
Despre Sfânta Liturghie și Spovedanie	74
Despre viața monahală	106
Despre familie	127
Despre credință	141
Despre rugăciune și post	156
Despre smerenie, dragoste, pace și bucuria duhovnicească	166
Despre mânie, judecată, ură, invidie	174
Despre discernământ	181
Despre vrăjitorie, ghicit	186
Despre probleme ale vieții contemporane	193
Epilog	219

COPILĂRIA, ADOLESCENȚA ȘI PRIMII ANI AI TINEREȚII

Părintele însuși a relatat câte ceva din copilăria și tinerețea sa, fie în cadrul obștii maicilor Mănăstirii Clocociov, fie chiar în cadrul unor interviuri filmate.

S-a născut la data de 28 octombrie 1921, în localitatea Ivești, județul Galați, fiind primul copil al părinților Dumitru și Ioana. A primit la Botez numele Vasile. Tatăl dorise în tinerețe să devină monah, de aceea atmosfera familială în care au crescut cei 6 copii ai familiei Coman era una de evlavie și bună cuviință creștinească. Cărțile religioase erau nelipsite din casă, și, după mărturia Părintelui, ele au fost prietenul și dascălul său din fragedă pruncie.

„Părinții mei au fost credincioși, chiar dacă nu habotnici; mergeau și la petrecerile lumești,

dar și la biserică. Am trăit într-o familie de oameni credincioși, încât niciodată nu s-a vorbit în casă nimic lumesc. Duhovnic fiind, la 30 de ani, eu n-am știut despre rânduiala lunară a femeilor. S-a spovedit o femeie la mine și mi-a spus despre asta, dar mi-a fost rușine s-o întreb ce înseamnă. Am întrebat-o pe o maică și mi-a răspuns că femeile, o dată pe lună, nu pot merge 7 zile la biserică.

Citind continuu, am fost izolat din toate părțile, și am mers toată viața fără intimități.

Din viața mea nu-mi amintesc alte lucruri lumești, decât că am fost de câteva ori pe la nunți și că, pe la 16-17 ani, am vorbit de câteva ori cu o fată; nu știu ce-am vorbit, știu că o plimbam. Iar la 19 ani, i-am auzit pe părinții mei vorbind despre o eventuală căsătorie a mea”.

Cărțile au fost cele care i-au lărgit orizontul religios, creat prin educația din familie. Aflând din ele despre mănăstiri, a început să viziteze astfel de locuri de evlavie, destul de numeroase, pe atunci, în zona de sud a Moldovei.

După absolvirea claselor primare, la vârsta adolescenței, Părintele a învățat, timp de trei ani, meseria de cojocar.

De la vârsta de 18 ani a început să privească cu și mai multă seriozitate credința. „Religia m-a preocupat în mod deosebit de la 18 ani. După ce am cunoscut mai bine religia, mă duceam la adunări la Oastea Domnului. La început mă opreau [părinții], dar nu cu strictețe mare. Pe urmă îmi interziceau. Și fiindcă știam că e păcat să minți, când mă duceam la adunări [ale Oastei Domnului], ca să nu mă certe părinții, treceam întâi pe la nuntă și stăteam câteva minute, iar acasă spuneam că am fost la nuntă.”

Chiar gândul intrării în monahism îi încolțește acum. Se hotărăște, însă, să amâne plecarea la mănăstire, pentru a-și îndeplini întâi serviciul militar, în orașul Tecuci.

Astfel, prinde în plină desfășurare cel de-al doilea război mondial, iar în 1944 este luat prizonier și dus într-un lagăr din Rusia. Prizonieratul a durat un an și trei luni, însă Părintele vedea, chiar în acest eveniment neplăcut din viața sa, marea purtare de grijă a lui Dumnezeu. „În lagăr duceam o viață ca în mănăstire: citeam, mă rugam, cugetam la Dumnezeu, și, având

meseria de cojocar, le făceam pufoaice. Cărți aveam de la ceilalți prizonieri. După ce m-am întors din prizonierat, la un an, m-am dus la Mănăstirea Bogdana.”

CHEMAREA MONAHALĂ ȘI PRIMII ANI DE MÂNĂSTIRE

Prima dată a avut gândul de a se face monah în jurul vârstei de 18 ani. După întoarcerea din prizonierat, această dorință nu l-a mai stăpânit cu intensitate, deși ducea o viață duhovnicească, în continuare.

„M-am dus la mănăstire în 1946, pe 10 februarie. Eu am vrut să rămân în lume. Prima dată mă gândeam la căsătorie.

Dar gândul acesta îmi stârnea pofta trupească. Știam că Evanghelia spune că cine pofteste a și curvit, deci eu nu împlineam ceea ce citeam. Mi-a intrat apoi în gând călugăria; imediat au dispărut gândurile trupești. Dar tata mă descuraja, spunându-mi că viața de călugăr este grea.

După aceea, m-am hotărât să-mi fac casă și să trăiesc singur în lume. Eram cojocar, lucram

și lumea știa că sunt om de mănăstire, nu se mai ținea nimeni de capul meu.

După un timp, în fiecare zi, pe la ora 12 ziua, îmi venea să plâng. Plângeam câte 1-2 ore și pe urmă mă linișteam, dar îmi dădeam seama că e nefiresc. Însă nu am vorbit cu nimeni despre asta.

De Crăciun, în 1945, m-am dus în vizită la Mănăstirea Bogdana, din Județul Bacău. Acolo, s-au pus toți pe capul meu să merg la mănăstire. Le-am spus că mă duc acasă și, dacă mă aprobă, vin. Părinții mi-au dat imediat dezlegare și așa m-am dus la mănăstire.

Necazul m-a dus pe mine la mănăstire. Dacă nu-l aveam, eu nu plecam. Dumnezeu a dezlegat un duh al întristării și așa am ajuns eu unde El a știut că-mi este de folos. Dumnezeu te duce unde știe că este de folos.

După ce m-am întors din prizonierat, la un an, m-am dus la Mănăstirea Bogdana. Acolo, văzând că sunt om garantat pentru mănăstire, în același an m-au și călugărit, în ziua Intrării Maicii Domnului în Biserică. Apoi, am fost făcut diacon și preot și, după cinci ani [prin 1952], când aveam

mai puțin de un an de preoție, și câteva luni de la hirotesia întru duhovnic, am fost trimis preot și duhovnic la o mănăstire de maici, Mănăstirea Măgura – județul Bacău. Aici am stat trei ani și jumătate, iar în 1955 am fost trimis la o altă mănăstire de maici – Schitul Înălțarea Domnului sau Stirigoaie, cum îi spuneau localnicii”.

„Eu am avut totdeauna cinste; fiind un om cuminte, m-au iubit și dușmanii. Aveam și meserie, eram cojocar, am fost și la strănă 5 ani”.

Despre nevoințele sale, atât cele din tinerețe, cât și cele de la vârsta înaintată, Părintele nu vorbea niciodată. Dar cei care l-au cunoscut încă de la începuturile vieții monahale l-au considerat un călugăr râvnitor, iar credincioșii îi spuneau adesea „pustnicul”. Statura sa duhovnicească l-a impus în conștiința viețuitorilor Mănăstirii, dar și a laicilor care veneau în pelerinaj acolo, ca pe un om plăcut lui Dumnezeu.

După hirotesia întru duhovnic, din prima zi, oamenii care frecventau Mănăstirea Bogdana au venit să se spovedească la dânsul, deși în mănăstire erau destui duhovnici, unii mult mai în vârstă.